

Cristina Vilà, EMPORDÀ, 26 d'abril del 2024

L'INQUIETANT, HIPERBÒLIC, ABSURD I HIPNÒTIC IMAGINARI LITERARI DE DAMIÀ BARDERA

L'escriptor de Viladamat publica S'obre el teló (La Segona Perifèria), un conjunt de relats impregnats de la seva mirada irònica i grotesca de la vida

El doctor en Literatura, **Daniel Genís** (Castelló d'Empúries, 1977) defineix a **Damià Bardera (Viladamat, 1982)** com «un rondinaire complex i hiperbòlic, escriptor amb E majúscula, amb totes les lletres i amb tota la intenció i vocació». El seu idil·li amb la literatura ve de lluny. Des que el 2008 va publicar *el penúltim vòmit* (Viena) i fins el dia d'avui, ja suma deu llibres, el darrer, «**el més estrambòtic**» sota el parer de l'autor: el recull de contes *S'obre el teló (La Segona Perifèria)*. A la portada es veuen dos esquelets ballant, «una barreja entre el carpe diem i el tempus fugit, una metàfora del que amaga el propi llibre», el mateix batec de la vida, amb la seva mirada irònica i grotesca.

El primer que troba el lector fullejant el volum és el pròleg de **Mònica Batet** qui fa un al·legat a favor de la literatura d'imaginació i fantàstica en la que se sent molt a gust Bardera i on **prolifereu els vampirs, els esquelets o els autòmats**. *S'obre el teló* inclou quaranta-set contes, minipeces en format teatral - amb diàlegs, personatges i acotacions- però que no es poden representar. El llibre, explica, el va escriure, animat per la seva dona, uns sis anys enrere quan es trobava a l'atur i ho va fer «acceptant d'entrada que no només no tindria lectors sinó, potser, ni editor». Admet que es va tornar «com boig escrivint-los» i que, fins i tot, d'alguns va arribar a fer dotze i tretze versions fins a trobar la definitiva. «Com a éssers humans estem abocats a trobar sentit a la vida, és inevitable, i llegint i creant també», explica. Per això, quan escrivia, si trobava que el conte tenia un mínim sentit, afirma, el destruïa. Això genera que els relats,

en comptes de finals explosius, doncs, a l'anticlímax volgut. «Si la vida no va mai com te l'esperes, per què ho han de fer els contes», es pregunta l'escriptor.

Damià Bardera afirma rotund que «tot art ha d'entrar en un diàleg» que, en el seu cas, «no és quantitatiu, però sí qualitatiu amb uns lectors que puguin engrandir l'obra». D'entrada, però no tenia gens clar que *S'obre el teló* es publicqués i tampoc massa esperances, si passava, que aconseguís la projecció desitjada. Admet que, en tots aquests anys, no ha niat en ell «**cap pòsit d'amargor**» com potser sí li ha succeït a altres autors al no tenir massa projecció, que ell ha optat per transformar-ho en agraïment «pel sol fet d'haver pogut escriure el llibre». Tot el que arriba després «són propines», diu Damià Bardera, valorat com **un autor de culte amb pocs lectors però molt fidels**, qui és conscient «que mai faré bestsellers». Tot i que encara cerca el seu públic, afirma, dubtós, que no sap si aquest «existeix».